

10:e sönd. e. Trefaldighet 2021- Ingemar Andersson (LFS)

Salme 55, GT: Jer 7:1-15, Ep: Åpenb 3:1-3, Ev: Luk. 19:41-48.

Förspilda tillfällen, Jesus gråter över Jerusalem

I Första Kungaboken berättas om kung Salomos tempelbygge. I en uppenbarelse talar Herren till Salomo och lovar honom rik välsignelse om han vill vandra på Herrens vägar och angående templet säger Herren: *"Mina ögon och mitt hjärta skall för alltid vara där."* (1 Kung. 9:3). Men om Salomo och folket vänder sig bort från Herren skall folket föras bort i fångenskap och om templet säger Herren: *"Det hus som jag har belgat åt mitt namn skall jag då förkasta från mitt ansikte."* (1 Kung. 9:7).

Och Kungaböckerna ger oss den tragiska historien om hur Herrens folk, trots profeternas maningar och varningar, överger Guds vägar, vänder sig till avgudarna och så drar över sig Herrens straffdomar. Kung Sidkias historia är den allvarligaste berättelse om följderna av att förhärda sitt hjärta mot Herrens kallelser. Profeten Jeremia, som hamnat i onåd då han bestraffat avfallet, manar kung Sidkia en sista gång: *"Lysna nu till Herrens röst i det jag säger dig, så skall det gå dig väl..."* (Jer. 38:20).

Men förgäves! Och så kommer den babyloniske kungen Nebukadnessar, kastar upp belägringsvallar runt Jerusalem och intar efter en tid staden. Folket förs bort i fångenskap, Jerusalem ödeläggs och templet bränns upp och förstörs och kung Sidkia, som försöker undkomma, blir upphunnen och tillfångatagen på Jerikos hedmarker. Det sista han ser här i livet är hur hans familj avrättas inför hans ögon, sedan sticks hans ögon ut och han förs, fångslad i kopparfjättrar, till Babel. Att förkasta Herrens ord och förhärda sitt hjärta slutar till sist i evig olycka!

Bönehus eller rövarnäste

Långt senare, på Jesu tid, var templet efter en fyrtiosex år lång restaurering en praktfull byggnad i vit marmor som väckte allmän beundran. *"Några talade om hur templet var utsmyckat med vackra stenar och tempelgåvor..."*, Luk. 21:5. Men det andliga tillståndet var förfärande likt det som rådde på profeten Jeremias tid. Då stal man, mördade och begick äktenskapsbrott, man offrade åt avgudarna och så trädde man inför Guds ansikte i templet och menade sig därmed vara räddade. Men Herren säger: *"Menar ni att detta hus som är uppkallat efter mitt namn är ett rövarnäste? Se, jag har själv sett det."* (Jer. 7:11). Och i dagens evangelium läser vi att Jesus driver ut månglarna ur templet och bestraffande säger: *"Det står skrivet: Mitt hus skall vara ett bödens hus. Men ni har gjort det till ett rövarnäste."*

Templet, Guds boning, har en vid betydelse. En kristen är ett Guds tempel: *"Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er?"* skriver Paulus till de kristna i Korint. (1 Kor. 3:16). Därför kan inte en kristen gå i omaka par med en icke-kristen. Man kan inte förena ljus med mörker lika lite som den levande Gudens tempel kan ha gemenskap med avgudarna. *"Därför säger Herren: Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent. Då skall jag ta emot er, och jag skall vara er Fader, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmåttige."* (2 Kor. 6:17).

Den kristna församlingen är också ett Guds tempel. *"Guds hus är den levande Gudens församling"*, skriver Paulus till Timoteus. (1 Tim. 15). Och till efesierna, som förut varit döda i överträdelser och synder men som genom evangelium kommit till tro, skriver han: *"Ni är uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv. Genom honom fogas hela byggnaden samman och växer upp till ett heligt tempel i Herren. I honom blir också ni uppbyggda till en Guds boning i Anden."* (Ef. 2:20 ff).

Rövarnästet hade blivit ett bönehus, ett heligt tempel i Herren. Och så undervisar aposteln om hur detta tempel skall helgas: *Se noga till hur ni lever. Bedröva inte Guds helige Ande. Vandra som ljusets barn.*

Och där man är angelägen om att vandra Herrens vägar och höra och lyda hans ord, gäller för såväl den enskilde kristne som för den kristna församlingen, samma löfte som kung Salomo en gång fick av Herren: *"Mina ögon och mitt hjärta skall för alltid vara där."* Men vänder man sig bort från Herren och förkastar hans ord, så blir Herrens tempel, inte ett bödens hus, utan ett rövarnäste, under Herrens dom: *"Det hus som jag har belgat åt mitt namn skall jag då förkasta från mitt ansikte."*

Hur många kyrkor, sköna byggnader en gång uppförda till Guds tjänst, till Guds ära och lov och människor till omvändelse och frälsning, har inte gått samma väg som Jerusalems tempel! Bönehusen och kyrkorna har blivit rövarnästen, andliga månglares marknadsplats, där människosjälur rövas bort av rövarhövdingen djävulen och hans många medlöpare.

Gud give oss nåden att i trons enfald förbli vid hans ord, som ensamt kan omvända, bevara och frälsa, så att vi inte förfaller till andligt mångleri, där gudstjänsten blir en marknadsplats till att torgföra allehanda åsikter i stället för Guds rena och klara ord!

I det heliga dopet blev du uttagen från mörkrets välde och införsatt i Sonens eviga rike. Rövarnästet blev ett bönehus. Hur är det med den saken i dag? Själve församlingsledaren i Sardes fick höra: *"Du har namnet om dig att du lever, men du är död."* Upp. 3:1. Och du? Lever du i gemenskap med din Frälsare, eller har

själafienden lockat dig bort till annan gemenskap? Kanhända har du, som läraren i Sardes, lyckats hålla skenet uppe, men sanningen kan vara en annan.

Dagens texter manar var och en till allvarlig prövning inför Herrens ansikte: ”Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta, pröva mig och känn mina tankar. Se till om jag är på en olycksväg och led mig på den eviga vägen.” (Ps. 139:23 f.). Så behövde kung David be, och den bönen behöver kristna människor ta med sig när de träder inför Guds ansikte.

Förspilda tillfällen

Dagens evangelium berättar att Jesus på sin väg till Jerusalem brast i gråt när han närmade sig staden. Han såg framåt och visste vad som skulle ske och han sörjde över den ohörsamhet som skulle nedkalla Herrens dom över Jerusalem. Man hade förkastat Herrens ord, avvisat hans nådeskallelser, och så kom till sist den dag, när vägen till verklig frid blev dold och den tid ”då Herren besökte dig” var förbi.

I dag står du på valplatsen. Än är det nådens tid, men den tar slut en dag. När du träder över tröskeln in i evigheten är nådatiden ute och då är det försent att vända om. Det är inte så att du, alltefter behag, kan omvända dig när det passar dig. Gud är den som omvänder, som föder på nytt, som tar människor in i Guds rike. Du och jag kan lika lite som en stock eller sten omvända oss. Vi är ju av naturen döda i överträdelse och synder. Men Gud kan omvända, och det gör han genom sitt heliga och livgivande ord. Väljer du att inte lyssna när han kallar, slår du dövörat till och förhärdar dig, förkastar du hans ord och vänder alltsammans ryggen, så går du evigt förlorad.

Jesu ord om Jerusalems förstörelse gick i fullbord. År 70 intog romarna Jerusalem och förstörde staden så fullkomligt, att man efteråt inte kunde finna platsen för ett enda hus. Att Jerusalems invånare mötte detta fruktansvärda öde var inte Guds fel. Vad han önskade och ville var fullkomligt klart: ”Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar dem som är sända till dig! Hur ofta hade jag inte velat samla dina barn så som bönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte.” (Luk. 13:34). Och Jesu tårar över staden vittnar om vad som var hans vilja: ”Tänk om du idag hade förstätt, också du, vad som ger dig verklig frid. Men nu är det dolt för dina ögon.”

För att frälsa syndare

Än fanns tid för folket i Jerusalem att vända om. Än var det nådatid. Jesus rider in i staden, men innan det fullbordas som var sagt genom profeterna om Kristi lidande och död för våra synder, skulle stadens invånare beredas nya nådestillfällen.

Vad gör nu Jesus sedan han ridit in i staden? Han renar templet. Han driver ut dem som använder Guds hus för andra syften, dem som förvandlar bönehusen till rövarnästen.

Och sedan? Han undervisar. Han predikar evangelium. Det var nådatid! De egenrättfärdiga ledarna, de som förfalskat sanningen, försökte hindra honom. De umgicks med mordplaner och sökte efter tillfälle att röja honom ur vägen. Så blev det tydligt vem de tillhörde: *Ni har djävulen till er fader. Och vad er fader har begär till, det vill ni göra.* ”Han har varit en mördare från början...” (Joh. 8:44).

Men det var inte för dessa Jesus kommit. Han, Mästaren med den lärda tungan, han som kunde tala som ingen annan, hade kommit för att frälsa syndare. Och de samlades runt honom för att höra de nådens ord som kom från hans mun: *Och han undervisade var dag i templet. Överstepräster, de skrifflärda och folkets ledare sökte efter tillfälle att röja honom ur vägen, men de kunde inte komma på hur de skulle gå till väga. Ty allt folket hängde vid hans läppar och lyssnade ivrigt.*

Några dagar senare vandrar han den tunga frälsningens väg ut till Golgata, för att genom korsets död försona en hel världsynder och öppna vägen för oss alla till himlens salighet. Förlåten i templet har rämnat. Vägen in i det allra heligaste är banad. Det är fullbordat.

Så predikar samme Frälsare i dag nådens evangelium för syndare. Är du i rövarens klor, så möter du idag genom Ordet Honom som har besegrat rövaren och hela hans anhang. Måste du bekänna om dig själv: - Jag är en av dem som Jesus gråter över – så vet att han också i dag förlåter synder och förbarmar sig över de allra mest ovärdiga. Han har lidit och dött för dig, och det har han inte gjort utan avsikt och mening: Han vill frälsa dig ur syndens värld till sitt eviga rike!

Jesu, gör mig angelägen Om vad evigt gagnar mig. Du till himlen visat vägen: Värdes dit ock leda mig. LH 271:4.
AMEN.